

Στην αρχή του έργου, ήμουν χαρούμενος και χαμογελαστός με τα αστεία που έκανε ο πρωταγωνιστής. Επίσης, ήμουν λίγο περίεργος για το τι θα συνέβαινε μετά, αφού ήταν όλα τόσο ήσυχα και ικανοποιητικά από την πλευρά του Γκουίντο. Ακόμα, χάρηκα περισσότερο με τον γάμο του Γκουίντο και της Ντόρας, με γέμιζε, όμως, ακόμα περισσότερο περιέργεια και αγωνία για τη συνέχεια. Ξαφνιάστηκα όταν είδα να παίρνουν τον πρωταγωνιστή και τον Τζόσουα, το συνέδεσα, όμως, με το γεγονός ότι κάποιοι στρατιωτικοί έπαιρναν κατά καιρούς τον πατέρα και του μίλαγαν για θέματα άγνωστα προς εμάς. Στη συνέχεια συγκινήθηκα από την κίνηση της Ντόρας που, λόγω της αγάπης της για τον Γκουίντο και το παιδί της, αποφάσισε να ανεβεί στο τρένο, για να πάει στις γυναικείες φυλακές. Έπειτα, εντυπωσιάστηκα από τις ιδέες του γονιού για το παιδί να μην καταλάβει, έστω και λίγο σε τι μέρος βρίσκονται, καθώς αυτός δημιούργησε ένα παιχνίδι, ενώ ήταν ένα μαρτύριο για τον ίδιο, για να ηρεμήσει και για να κρατήσει το παιδί του. Επιπλέον, ένιωσα φρίκη όταν είδα την απαίσια πράξη των Γερμανών ναζιστών που σκότωσαν τον Γκουίντο, γιατί βγήκε έξω. Τέλος, ένιωσα ευφορία και ξαφνιάστηκα όταν ήρθε το τανκ και πήρε το παιδί, γεγονός που δήλωσε το τέλος του παιχνιδιού!

Θανάσης Κωτούλας, Α2

